

La Caixa, per vestir sants

OPINIO

11

L'opció del PSC

Enric Rimbau

13

Estapé respon

Fabià Estapé / Toni Canís

Virtualment embogits

Miquel Ramon

15

Una falsa sorpresa

Oriol Cortacans

16

Salve sàlvia!

Martí Domínguez

17

Perspicàcia

Francesc Esteve

18

Plutoni per recepta mèdica

Xavier Vinader

'Claudicació'?...

Llibert Ferri

Constitució i 'allò'

Ramon Barnils

19

Mirar-se el melic

J.J. Pérez Benlloch

'Tontos' per la unitat...

Pere Martí

82

La poquetat

Joan Francesc Mira

La situació estratègica de la Caixa de Pensions i Estalvis de Barcelona en el panorama financer espanyol ha canviat radicalment les últimes setmanes. Els moviments recents del Banc Bilbao Biscaia (BBV) i d'antigues empreses públiques com Repsol, Argentaria o Telefónica, ara privades, han canviat el terreny i les regles del joc dels grans negocis sense avisar i, per tant, sense que la Caixa haja pogut avançar-se als esdeveniments. Ara li toca reaccionar a posteriori, amb tots els inconvenients que això comporta.

L'intent de Repsol d'absorbir Gas Natural, la fusió del BBV amb Argentaria, l'aliança del nou BBVA amb Telefónica... tots aquests moviments han afectat directament o indirectament la Caixa i les seues posicions estratègiques i han desencadenat una allau d'opinions de polítics i periodistes sobre el que ha de fer i el que no ha de fer la Caixa, a partir d'ara, per a posicionar-se de nou. A banda de les opinions, també hi ha hagut qui s'ha atrevit a criticar els dirigents de la principal caixa d'estalvis per no haver previst tots aquests moviments.

És normal que tothom s'atrevesca a dir-hi la seua. Nosaltres també ho fem, perquè la Caixa no és una institució qualsevol. A part de ser la principal caixa d'estalvis, és, amb molta diferència, el principal poder financer dels Països Catalans i no se la pot mesurar amb el mateix patró que a les empreses privades perquè no és el mateix, tant per motius fundacionals com per motius jurídics. El component social de la Caixa, de les caixes, és indiscutible, i això no canvia pel fet que la gestió encertada dels seus directius les haja convertit en empreses eficients i modèliques.

Al contrari, les converteix —o les hauria de convertir— en institucions més útils a la societat que les ha fet possibles.

Tornant a la Caixa gran, és previsible una reacció que li permeta recuperar posicions en el món dels grans negocis. Els seus dirigents (Vilarsau, Fainé, Brulau) són gats vells que saben moure's en aquest terreny, encara que els últims esdeveniments els hagen descol·locat. La qüestió no és aquesta, sinó una altra. La qüestió és que els canvis accelerats que s'estan produint en el

món de l'economia i, especialment, a l'estat espanyol, obren cada vegada més interrogants sobre el futur de les grans caixes d'estalvis, començant per "la" Caixa.

És a dir: per la lògica inevitable del món dels negocis, la permanent crisi d'identitat de la Caixa (catalana o espanyola? capitalista o social?

de tots o de ningú?), que és consubstancial a l'entitat i, fins ara, suportable, podria convertir-se en una molèstia. Per exemple, aquests dies ja s'ha assenyalat com un inconvenient el fet que la Caixa no tinga accions ni accionistes, perquè això impedeix els intercanvis accionaris que ara són tan freqüents en els acords entre grans empreses (com el cas BBVA-Telefónica). Si aquest factor, o altres, foren un inconvenient per al futur de l'entitat, caldria obrir els ulls. Entre totes les solucions possibles, només serien acceptables les que respectaren la seua vinculació amb la societat i el país.

Un poder financer català tan important com el de la Caixa no és cap ximpleria. No se'n pot prescindir, independentment de l'opinió que tinguem sobre la vocació social o catalana dels seus directius. ■

"El component social de la Caixa, de les caixes, és indiscutible, i això no canvia pel fet que la gestió encertada dels seus directius les haja convertit en empreses modèliques."